

1974 – בראשית
מאת ד"ר מיכאל שניידמן

לפני כשנה וחצי קיבלתי מחברי הוועיק יוסף גפן עותק מספרו "בראשית הבדמינטון באשדוד ובארץ 1968-1986". הספר מרגש בפני עצמו וריגש אותי במיוחד מכיוון שאני "ענתיקה" השייכת לימים ההם. לפני מספר ימים גיליתי את פינת הנוסטלגיה באתרו של האיגוד והחלטתי להוסיף רשמים משלי לתקופת ההתחלה – לספר על שנות ה-70 שלי בבדמינטון בארץ.

עליתי ארצה מריגה, בירת לטביה, ב 1973- חודשיים לפני מלחמת יום הכיפורים. למחרת פרוץ המלחמה התחלתי את דרכי המקצועית בארץ ולימים הגעתי לרמות הכי בכירות בפסיכיאטריה בארץ. מלאתי תפקידי מפתח לאומיים רבים ושונים, אך לא זנחתי את תחום האהוב השני שלי – ספורט. עסקתי בספורט מילדותי בענפים שונים ואף הייתי שחקן נבחרת לטביה לנוער בכדורגל. לבדמינטון נחשפתי בגיל 25 והתמכרתי למשחק הכי יפה בעולם. הגעתי עד נבחרת לטביה לבוגרים. באותו זמן הכרתי את ויקטור יוסים שהיה אז בנבחרת לטביה לנוער.

מובן שלאחר עלייתי ארצה הצעתי את שרותיי כמדריך בדמינטון, מזכיר הפועל פרדס-חנה שמח מאד. הוא שמח לא בגלל שהוא ידע מה זה בדמינטון אלא בגלל שרוב המדריכים שלו היו עדיין בצבא והזדמן לו עולה חדש שיכול להעסיק את הנוער – הרי את העולים הטריים לא גייסו.

נתנו לי קבוצת בנות. האולם של הפועל היה קטן ממדים עד כדי כך שמגרש בדמינטון היה גדול ממנו. בפירת האולם היה גרם מדרגות המוביל לקומה השנייה ושחקן שרץ אחורה היה עלול להיתקע בהם. נאלצתי להעמיד שומר לפני המדרגות כדי לבלום שחקן הרץ אחורה ולמנוע פציעתו. זאת הייתה שמחה גדולה כאשר כעבור שנה עברנו לאולם ספורט שהיה מסוגל להכיל מגרש שלם (אחד) ועוד עם שוליים. הבנות שבקבוצה אהבו יותר לפטפט מאשר לרוץ ורובן די מהר פינו את מקומן לבנים, אך לא כולן. פנינה בן שושן לא רק נשארה אלא ב 1978 זכתה בתואר אלופת ישראל לזוגות נשים. אחותה הצעירה שהצטרפה אירית בן שושן זכתה בתואר אלופת ישראל הראשון שלה ב 1980.

במקביל התחלתי לחפש "משוגעים לבדמינטון" נוספים. כתבתי מכתבים למכון ווינגייט ולראשות הספורט. קיבלתי תשובות שבדמינטון בארץ אינו ספורט תחרותי והפנו אותי לאנשים העוסקים בספורט עממי. אבל קיבלתי כיוונים ואיכשהו הגעתי לאנשי אוניברסיטת ירושלים. היה שם חוג של סטודנטים. ערב אחד נסעתי לשם. קיבלו אותי ללא התלהבות יתרה, אך אחרי שניצחתי את כל מי שהתייצב מולי סיפרו לי שיש אנשים רציניים יותר באשדוד. כך נוצר חוט שהוביל אותי ליוסף גפן וחבריו. קשר הזה הוביל לשיתוף פעולה בין מועדון שנולד בפרדס-חנה לבין מועדון שהיה קיים כבר 6 שנים באשדוד. הקשר ביני לבין ג'ף הוליד בהמשך פעילות ענפה, בממדי ישראל, ולהיווסדה של האגודה הישראלית לבדמינטון.

בספרו ג'ף מזכיר את נסיעתו הראשונה עם שחקניו לפרדס-חנה. דיווח על המפגש התפרסם אז ב International badminton federation bulletin שיצא בלונדון